

Putem mai mult !

Oamenii pot fi fericiți sau nefericiți, mulțumiți sau nemulțumiți, bogați sau săraci, curajoși sau fricoși. Asta depinde de ei, de felul cum se poartă, de caracterul pe care l-au moștenit și, nu în ultimul rând, de noroc.

Statul are datoria de a veghea, de undeva din mijlocul nostru, pentru a ne fi respectate în mod egal drepturile și libertățile de care orice om ar trebui să se bucure.

Deși majoritatea oamenilor vor democrație, repetând papagalicește clișee precum „ne este respectată părerea”, „țara este condusă de popor pentru popor” nouă nu ne este bine.

Se poate observa, studiind politica din cele mai vechi timpuri până acum că s-a trecut de la tribuni ai poporului la demagoji, de la oameni își dau averea, la oameni care ne fură pe față, de la lideri iubii, la președinți huliți, iar politica s-a degradat de la arta celor înzestrați cu înțelepciune, la meseria pe care o aleg cei nepricepuți în alte domenii.

O mare parte a populației suferă de foame, de frig, de mizerie și, poate, cel mai grav, de frustrare.

Ei văd zilnic personaje nedemne ce defilează în rândurile elitiste ale societății, oameni ce pretind că îi reprezintă, oameni care sunt în marea lor majoritate, cel mult, la fel de buni ca aceștia.

Sunt oameni care, în cel mai fericit caz, au avut norocul de a fi la locul potrivit în momentul potrivit și care uită de cele mai multe ori care le este menirea acolo. Acolo sus, în vârful „piramidei puterii”. Uită cum și pentru ce au ajuns în funcțiile pe care le ocupă, funcții pe care și le-au transformat nejustificat în oportunități de îmbogățire.

Spre deosebire de trecut, fie el apropiat sau îndepărtat, acum se pune un mai mare accent pe combaterea crimei, adică se poate spune că se respectă cel mai important drept al unui om – dreptul la viață.

Să ne gândim puțin mai atent...

Se respectă acum mai mult ca în trecut acest drept inalienabil când atâția oameni mor de foame din cauza neglijenței (sau nepricerii !) unor medici sau din atâtea și atâtea alte motive ? Când din ce în ce mai mulți oameni se sinucid de disperare ? Când există atâtea „crime legale” care distrug societatea? Aceasta este o întrebare la care trebuie să vă răspundeți singuri.

Democrația este, fără doar și poate, cea mai bună formă de guvernământ la care s-a putut gândi până în prezent mintea umană. Dar democrația are și ea marile ei lacune ce pentru mulți pot fi fatale. Să nu ne mulțumim cu acest mediocr sistem democratic acaparate de persoane nepotrivite !

Noi putem crea unul mai bun decât toate cele experimentate până în prezent. Unul în care oamenii să fie mai fericiți, mai împliniți și să aibă un nivel mai bun de trai. Autosuficiența și resemnarea sunt sentimente pe care trebuie să le eliminăm pentru a putea ținti mai sus ! Putem mai mult !

EUGENIA MĂGUREAN
Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”

S-C-Ă-R-I

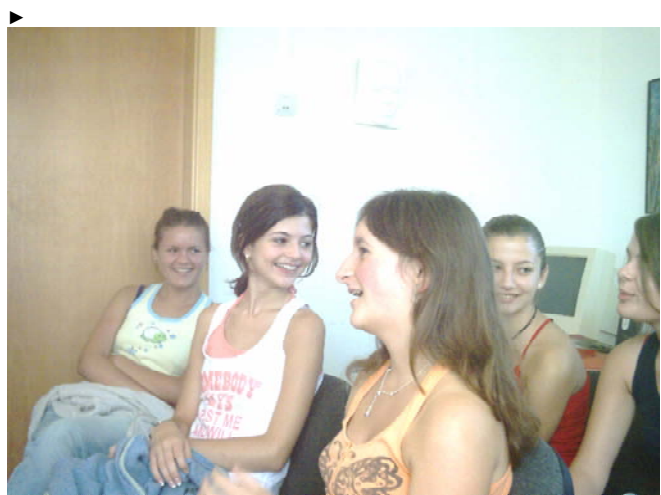
Scări... Sunt văzute diferit de suflete diferite, ochi diferiți, locuri diferite:

În mentalitatea unui copil de trei ani: „Oare cum le urc? Poate pic... Cu siguranță, adică nu prea știu să calc așa sus. Mamiii!”

În mentalitatea unei Barbie: „Încă o scară, huih, ce bine, măcar mai pierd o calorie. Deci mai multe scări urcate, mai multe calorii duse!”

În mentalitatea unui arhitect: „Dacă nu se inventau scările, cum mai aveau casele etaje, școlile etaje, magazinele etaje?”

În mentalitatea unei mame îngrijorate: „Dacă se mai leagănă mult, va pica pe scări... Puului, ai grijă!!!”

În mentalitatea unui deprimat: „Of, ce pierdere de vreme... De ce nu sunt toate drumurile drepte? De ce trebuie să-mi ridic picioarele atât de sus și de atât de multe ori?”

În mentalitatea unui matematician: „Oare care e volumul fiecărei trepte?”

În mentalitatea unui istoric, plutesc scările sociale din secolul al XVIII-lea.

În mentalitatea bunicii: „Vai, ce repede a trecut vremea, am îmbătrânit!... Nu mai pot să urc nici opt trepte.”

În mentalitatea doctorului: „Dacă urcați scările în fiecare dimineață, doar ca un exercițiu, veți trăi mult mai mult!”

În mentalitatea doamnei care face curat: „Iar trebuie să spăl scările... Mi-a ajuns!”

În mentalitatea ta: „Ce-am înțeles? Oare cine mai e și asta?” (adică eu).

În mentalitatea celui mai bun prieten al tău: „Ce citești? Alt articol?”

În mentalitatea mea: „Ce reprezintă o scară? Într-o curte, într-un hol, într-un magazin, într-o societate?”...

În vise, când cad pe scări, de fapt mă prăbușesc în lumea mea, în subconștient, încet, încet în inconștient; fiecare treaptă e o părticică din mine, care uită că există, uită de atmosferă, de tot ce-i înconjurător sau nu, departe de mine, de realitate, de bun, de rău, de adevărat, de fictiv, de urât, de frumos și aproape de tot ce este știut și cunoscut în momentul trezirii.

Și sunt cu tine azi, mâine, am fost ieri și voi fi mereu.

Rămâi cu mine, stai când soarele urcă scara cerului, când, la apus, un roșu aprins îmi colorează tăcerea, când, odată cu noaptea, un surâs de pe față-mi se stinge, dispare. Un roșu viu, ce ascunde necuvântările, speranțele, iubirile, nădejdea oricărui suflet...

Și mă uit pe geam.

Subit, mă sperii de mine, de umbra-mi ce se reflectă în sticlă, mă uit în gol, în negrul nopții și aproape uit de strălucirea lunii, a stelelor, care de fapt este singurul frumos de pe cer în acest moment.

Dar adorm. Cu pătura ce mă acoperă, ce mă încălzește corporal, chiar și sufletește, uit de viață, de frumusețea sau câteodată de urâtenia acesteia.

Toți urcăm trepte, poate câteodată chiar nerealizând acest lucru.

Da, întreaga viață este formată din etape importante sau mai puțin importante; metaforic spus, până la sfârșit escaladăm o scară. Aceasta este viața.

Fiecare parte te ridică la un alt nivel, de la naștere la copilărie, adolescență, maturitate, tinerețe, bătrânețe, moarte, acestea fiind doar perioadele cele mai importante pe lângă trecerea de la o zi la alta, de la fericire la tristețe, de la iubire la ură, de la răs la plâns, de la indiferență la adorație. Pășim prin viață alternând între aceste stări.

Mda... Te simți împlinit după ce urci fiecare scară, treaptă, după ce ajungi în vârf.

Dar, dintr-o dată, cazii în gol, în abis, în neștiință, în nicăieri, în deznădejde ca și în siguranță. Doare.

Oricum, benzile rulante sunt la modă, deci uită de scări.

GABRIELLA MAGYAR
Școala Generală nr. 22

La vie en rose sau ce-am înțeles?

Meditam la cât de nedreaptă e viața și savuram cu înghițituri mici și seci a cincea doză de Cola din ultimele trei ore.

Stăteam pe pragul ușii pierdută în gândurile și în amintirile care îmi străbăteau tot corpul, inima îmi pulsa, iar creierul avea nevoie doar de un mic impuls pentru a sângera.

Totul părea izolat, învelit în plastica superficialitate din zilele noastre.

La început era banal și lipsit de importanță, dar subit am simțit că mă cuprinde un sentiment dement și frenetic, că tensiunea îmi crește și că nu mai pot respira. Da, aceasta era doar o fluctuație de sentimente, doar o senzație, o senzație pe care eu nu am simțit-o doar o dată.

Ți s-a întâmplat vreodată să interpretezi greșit toate întrebările și să distrugi toate perspectivele optimiste? Mie, da... probabil din cauza dublei personalități.

Încet, încet, pe măsură ce trecea timpul, mă cuprindea o durere cruntă de cap, dovada incontestabilă că încă îl aveam (și vreau să cred că nu eram singura!).

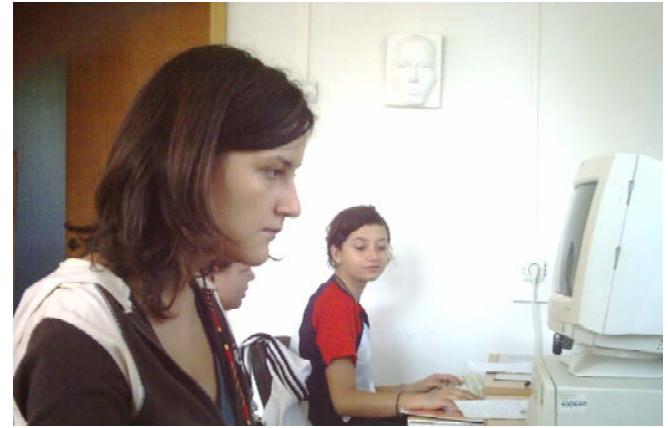
Începeam să înțeleg cum trebuie să se simtă o curcă beată (amețită și conștientă cât e de proastă). În orice caz, eram gata să suport durerea, explorând astfel latura sadică a personalității mele.

Peisajul plângea după fumul unei țigări care să coloreze olfactiv atmosfera, dar din păcate asta e, eroina nu fuma...

Dintr-o dată revelația m-a pocnit cu forța unui ciocan pneumatic: Viața chiar e roz! O fi ea grea, dar, pusă într-o lumină de neon albastru fosforescent, pare transparentă și, totodată, colorată.

Deși era o combinație pe care mintea mea refuza să o accepte părea destul de credibilă treaba cu “Carpe Diem!”. În fine... rândul și eroarea!

Un zămbet malefic mi se strecura pe buze în momentul în care conștiința mea începea să se revolte și să urla: “Sfântă naivitate! Viața chiar e genială!”...

Adevărul este că în privința anumitor lucruri conștiința e în concordanță cu mine... viața este ca un fel de vortex prin care intri într-o galaxie... când ești în stare să găsești acea gaură și să îți formezi propriul univers, de abia atunci poți spune că trăiești clipa.

Încep să tușesc violent gândindu-mă la aberațiile pe care le-am scris mai sus (ceea ce probabil faci și tu).

După multe gânduri negre, mizerabile și lipsite de culoare (se vede o scântee – impactul a doi neuroni), viața chiar merită trăită! I

În loc să vezi doar lucrurile închise la culoare și fără pic de strălucire, uită-te la iarbă... Nu e doar verde... E un verde metalizat, se potrivește perfect cu albastrul cerului cu nuanțe roșiatice, la apusul soarelui.

Culorile spun totul... Amestecă-le, joacă-te cu ele, crează!

Colorează-ți viața roz. Știu că e penibil și pueril... dar încearcă!

Acum stai, te gândești și doar o întrebare îți vine în minte “de ce neapărat roz?”...

Știu că majoritatea, când aud cuvântul roz, prima dată fac legătura cu Barbie, puf, Britney Spears, elefantul de pe Fruttia Kids, bomboane, vata pe băț...

Dar încearcă să vezi mai departe de lucrurile palpabile!

(Adevărul este că aici mă contrazic: eu când mă gandesc la roz văd cretinism, ipocrizie, falsitate, superficialitate, stupiditate, dar ideea cu “Viața e roz” chiar îmi place.

Sincer, nu contează ce culoare are viața ta, poți să o faci portocalie, verde, albastră, cum vrei tu! Singurul lucru care contează e să te simți tu bine în propria piele. Să te simți bine fiind “Tu”)

Respir aerul dintr-o atmosferă ambiguă și mă gândesc la viață.

Trăiește-o la maxim, simte cum îți crește adrenalina, pulsul, glicemia, tensiunea și tot ce se mai poate ridica.

Viața este ca un *montagne russe* - coboară, riscă, urcă, altitudine, viteză, nesiguranță, înalt, parc de distracții, adrenalină, frică, euforie, entuziasm, curbe, curaj, vânt, prieteni....

Acum stai crispat, stupefiat și îți fuge mintea înapoi, mai sus, la gândurile mele și tot nu îți vine să crezi că eu am scris asta (nu ești singurul, și eu sunt uimit!).

Singura întrebare care îți vine în minte acum este evidentă: ce-am înțeles?...

ADRIANA HAIDUC
Școala Generală Nr.13

Eșec și reușită

Eșec, reușită...cuvinte care stârnesc amintiri plăcute sau mai puțin plăcute. Ține de personalitatea fiecăruia, de cum ai ales să-ți trăiești viața.

Astăzi, uitându-mă pe fereastra camerei mele, am văzut același peisaj încremenit de timp. Nimic nou, nimic care să stârnească creativitatea sau scriitorul din mine.

Totul e cufundat într-o liniște apăsătoare. Dacă speranța moare ultima, atunci ce a mai rămas din mine?

Deși încerc să găsec ideea aceea genială, nu reușesc decât să mă izolez în propria-mi minte, căutând explicația eșecului care mă așteaptă.

În jurul meu, totul pare dureros de colorat, doar eu sunt în alb și negru, încercând să găsec un subiect.

În capul meu se tot invârt gânduri pe care nu le pot accesa, de parcă ar fi îndepărtate, așa de îndepărtate și de întunecate!

Atmosfera devine tensionată și trebuie să scap. Ies afară cu foaia și creionul în mână, încercând disperată să găsec ceva, orice, despre care s-ar putea scrie un articol.

Sentimentele mele corespund cu schimbările din natură. Simt un vânt rece care mă învăluie și zăresc giganții nori pe cerul rănit de lumina apusului.

Furtuna ce urmează mă grăbește și mă sperie.

Încep să alerg în nebunia mea după acel „ceva”. Acum sunt înclăștată într-o perdea a nopții, fulgerule vor să despartă cerul în mi de bucăți. Nu mai am timp.

Cum poți scrie un articol din adâncul imaginației tale?

Un articol care să cuprindă exact ce trebuie, pe care să îl realizezi exact cum trebuie?

Aceste întrebări răsuna puternic în capul meu.

Atunci renunț și cad în genunchi, simțind că mă frâng în mii de bucăți. Renunț la foaie și creion, adică la tot ce mă lega de lumea scriitorilor, la tot ce mă lega de responsabilitate.

De ce? Nici eu nu știu sigur. În fața mea e un copac. E o ruină: crengi rupte, frunze moarte, fructe stricate. Mă gândesc că și el a eșuat undeva în a-și atinge menirea.

Observ cum același vânt îi șterge ușor lacrimile pe care doar eu le văd și mii de stropi de ploaie se avântă să-l mângâie, să-i spele rușinea și durerea.

Și peste mine se revarsă o perdea de ploaie. Odată cu ea, las în urmă complexele, muștrările mele de conștiință, tensiunea.

Sunt liberă de tot ce mă înclăștase înainte. Apoi, încep din nou să trăiesc, să aud, să simt și să văd furtuna, copacul din fața mea, tot ce mă înconjoară.

O lacrimă alunecă ușor pe obrazul meu și, în același timp, un zămbet apare sfios pe fața mea, surprinzându-mă.

Mă ridic. Mă simt de parcă aș face primii mei pași adevărați. Acum sunt decisă și mai puternică decât înainte. Ridic foaia și creionul de pe jos. Încep să scriu.

Pare atât de simplu și de logic acum. Termin și zămbesc din nou gândindu-mă la cele petrecute. Am scris un articol despre eșec, dar e o reușită că l-am scris.

Simt că plutesc în propria lume creată de bucuria și mulțumirea mea.

Țințiți și voi spre reușită, orice ar fi! Dacă aveți parte de un eșec acesta e doar testul pe care trebuie să-l treceți, ca să ajungeți la reușită, pentru a zămbi, pentru a fi împliniți ca și mine!

ALEXANDRA BRATU
Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”

Cum să rămânem copii deștepți

Știu că în capul tău e ceva de genul „Ce-i în mintea ta, fato??” și știu că ți se pare ciudat (și mie!), dar e treaba ta dacă îți place sau nu. Eu mă uit la desene animate ! Și cred că o voi face mulți ani de-acum înainte. Și nu doar pentru că, nu-i așa?, copilul din noi nu moare niciodată !

Dexter? Mda... despre asta e vorba. E cam ciudat, știu, dar e cel mai tocilar și, totodată, cel mai simpatic băiat din lumea desenelor animate. Alături de drăguța sa surioara mai mare și de „minunații” săi părinți formează idealul familiei moderne. DeeDee și Dexter se cam urâsc reciproc, dar, din punctul de vedere al multor oameni, ura este un fel de... iubire.

Cu toate că se ceartă tot timpul și nu se suportă, când sunt nevoiți să stea despartii își duc dorul unul altuia. DeeDee face o pasiune din a strica, din joacă, minunatele experimente ale fratelui său. Însă, când îl scoate din minți, acesta reacționează ca un om matur, pe care îl copleșesc problemele legate de familie, școală și tot ce îl înconjoară. De multe ori, complexele invenții ale lui Dexter sunt sabotate de planurile malefice ale colegului sau, Mandork, un băiat deștept (ca și Dexter), care are un laborator (ca și el) și care are o soră (tot ca și el), dar mai mică. Ca prin minune și ca în orice serial tv, în final, totul se termină cu bine, asta în cazul în care mă refer la Dexter. Fiind personajul principal, el trebuie să câștige întotdeauna, nelăsându-i pe Mandork, DeeDee sau alți indivizi de teapa lor să se amestece în propria lui viață.

Mi se pare normal. Totuși, chiar și tu, care te-ai uitat probabil la un singur episod, știi că uneori Dexter exagerează. „Dexter” e un simplu desen animat pentru copiii preșcolari, aceștia nevrând mai mult decât să se amuze. Cu toate acestea, până și copiii de vârsta noastră, care nu mai sunt de mult timp preșcolari, urmăresc cîteodată programe tv cu desene pentru copii.

Însă acum observăm multe detalii la care nici un ne-am fi gândit acum șapte-opt ani ! În mod sigur, peste ani și ani, vom descoperi alte și alte detalii, întorcându-ne mereu la vârsta copilăriei... serioase !

ROXANA PURIS
Școala Generală nr.22